

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

נמצא בעמוד השלישי

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

והיה כראותו כי אין הנער ומת. והגדתם לאבי את כל כבודי. ועינכם על תחס

על כליכם. אל תרגזו בדרך (בראשית מד, לא. מה, יג, כ, כד)

כתב מהר"י זכריא זצ"ל בחיבורו 'עטרת זקנים' וז"ל: והיה כראותו כי אין הנער ומת. למה לא אמר שאם בנימין לא יחזור ימותו עשרת בני בנימין? משמע מכאן שאין הבנים מצטערים כל כך על מיתת אביהם כמו שהאב מצטער על בניו:

והגדתם לאבי את כל כבודי. והגדתם פסיק לאבי את כל כבודי דהיינו כבודי שזכיתי לו הוא מצד זכותו של אבי שהוא צדיק יושב אהלים ולכן כבודי הוא של אבי ולא שלי כי רק בזכותו זכיתי לכל הכבוד הזה במצרים דוקא:

ועינכם על תחס על כליכם. יוסף הזהיר את אחיו שלא יחוסו על הכלים, מכיון שהוא מכיר את אביו שסיכן את עצמו בשביל פכים קטנים, וחשש שלא תעבור תורשה זו לאחיו, לכן הזהירם והבטיחם שבמצרים יש כלים יותר נאים מיוחדים להם, שנאמר כי טוב כל ארץ מצרים לכם הוא:

אל תרגזו בדרך. למה הזהירם יוסף ולא יעקב דרך האב ליעץ לבניו בצאתם לדרך ואת זה לא עשה יעקב אבל יוסף כן: רש"י מפרש אל תתעסקו בדבר הלכה כשיצאו מארץ כנען היו רעבים ואין צורך להזכיר דבר הלכה, שהרי אחו"ל אם אין קמח אין תורה, לכן לא הזהירם יעקב. אבל כשחזרו ממצרים היו חמוריהם עמוסים מכל טוב, ולכן הזהירם יוסף אל תתעסקו בדבר הלכה: עכ"ל.

ידוע מה שאמרה תורה (שמות כב. ב) אם זָרְחָה הַשֶּׁמֶשׁ עָלְיוּ דָמִים לוֹ, ודרשו חכמינו ז"ל במכילתא וגמרא (סנהדרין עב.) אם זרחה השמש עליו. אין זה אלא כמין משל, אם ברור לך הדבר שיש לו שלום עמך, כשמש הזה שהוא שלום בעולם, כך פשוט לך שאינו בא להרוג אפילו יעמוד בעל הממון כנגדו, כגון אב החותר לגנוב ממון הבן, בידוע שרחמי האב על הבן ואינו בא על עסקי נפשות: דמים לו. כחי הוא חשוב, ורציחה היא אם יהרגנו בעל הבית: אך להיפך, כאשר בא הבן לגנוב בבית אביו, אין לו דמים, כי הבן אינו מרחם על אביו.

וזאת העלנו, להקל צער ההורים אשר הם לפעמים משתאים, כיצד מתנהגים אליהם ילדיהם בבוטות ובחוצפה ואינם חסים עליהם על אף כל מסירותם הרבה למען ילדיהם, ורבים האבות שמפטירים 'בנים גדלתי ורוממתי והם פשעו בי'. וכשיודע האדם שדבר זה הוא בהנהגת הטבע מיקל עליו צערו.

ובפרט אם יתבונן בשורש הדבר לתקן עצמו וליישר דרכיו, דאין קב"ה דאין דינא בלא דינא, ואם לא קלקל בגלגול זה מתקן על גלגול קודם. ופעמים מעשיו של האדם הם הגורמים שבנו סורר ומורה, כגון, מאי דכתיב על אדניה הבן של דוד המלך שהגיע למה שהגיע מפני שלא עצבו אביו מימיו לאמר מדוע ככה עשית' (מלכים א. א. ו). ואף אבשלום בנו שחטא הרבה זאת מכיון שבה מאשת יפת תואר, שכבר אמרו חז"ל שטעם שנסמכה פרשת בן סורר ומורה לפרשת אשה שנואה והיא נסמכה לפרשת יפת תואר, כי מי שנושא אשה יפת תואר סופו שישנא אותה וסוף הדבר שיבא לו ממנה בן סורר ומורה. והטעם ידוע. והן אמת שב"ה בדורנו זה אין אשת יפת תואר, אך מעין זה לצערנו הגדול יש ויש ולא כאן המקום להרחיב בדברים שהצניעות יפה להן.

גם העלנו שאר יתר דברי מהר"י זכריא זצ"ל, כי יש בס דברים הנחוצים לחינוך הבנים. שיש לילד לזכור שכל כחו אינו אלא מאבותיו, וכמו שנמצא תמיד בדברי חז"ל 'זכות אבותם מסייעתם' או 'זכות אבותם עמדה להם' ועוד. וואף אני הקטן, באחת הפעמים שהייתי אצל אחד הזקנים, שאלני לבית אבותי. וכשהשבתי לו שאני נכד למארי יחיא אברהם נהרי זצ"ל, אמר לי, עכשיו אני מבין מאין לך כוחות אלו [כוונתו למעשינו למוסדות]. וכמו"כ ילמד האדם בניו, שלא טוב לחקות את אביהם ללא טעם, ויש לבדוק תמיד מפני מה עשה אבא כך. ויה"ר שנזכה כולם לבנים צדיקים ת"ח גדולים, יראים ושלמים אכ"י.

יבורנו מהבריכה העליונה, האנשים הרמים במעלה, שהעבירו נְבוֹתֵיהֶם בְּיַמי הַעֲכָזָה לַחֲזוֹקַת הַתּוֹרָה, לְלִמּוּד תַּשְׁבִּיר בְּמַסּוֹרֵת יַחֲדוֹת תִּמְנָן. יְהִי"ר שִׁיתְמַלְאֵן כָּל מִשְׁאֲלוֹת לִבָּם לְטוֹבָה, וִירְאוּ בְּרַכָּה בְּעַמְלָם, וְכָל צְאֲצְאֵיהֶם יִהְיוּ כְמוֹתָם, וְיִאֲרִיכוּ יָמִים וְשָׁנִים בְּבְרִיאֹת אֵיתְנָה דְשָׁנִים וְרַעֲנָנִים, אַכְ"י

מחידושי רבותינו

”ויאמר יוסף אל אחיו גשו נא אלי וגשו, ויאמר אני יוסף אחיכם אשר מכרתם אותי

מצרימה” (בראשית מה, ד)

פרש”י: גשו נא אלי: ראה אותם נסוגים לאחור, אמר עכשיו אחי נכלמים קרא להם בלשון רכה ותחנונים והראה להם שהוא מהול.

כתב הרש”י: פרש רש”י על גם נא אלי שהראה להם שהוא מהול, ומה מאוד יתמה הקורא דהא אף המצרים מולים היו כמ”ש רש”י על אשר יאמר לכם תעשו וכמ”ש בב”ר על החייתנו חייתנו אין כתיב כאן אלא החייתנו וכו’ ע”ש. ואחר כל זה מצאתי בספר הזכרון למהר”י מסעוד וכ”ה ברור דבריו, כי כמו שהיו הראשונים בקיאים בראיה במצח, כן יצדק זה שראו זהירות אור שלימות בריתו שלא נלכד בשחיתותם דבר, כי מטת יעקב כן מטתו, בין ע”ד הקבלה בין באיזה פ’, מה נעים חלקו לפי דעתי אך לא ללהקת.

עם אף שיש לי אתמהא דבגמ’ סוטה פרק אלו נאמרין, אמרו דכיון דחזא פרעה ליוסף דאשתעי עמיה בלשון הקודש ולא ידע לאהדורי ליה אשבעיה דלא משתעית בהאי לישנא, אשתבע ליה, ואיך ידבר אל אחיו בלשון הקודש דוק דצ”ע.

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

אחרי חידה!
חלב שאינו חלבי
וגם לא בשרי
והוא טוב
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

פתרונות 'מקץ'

אחודה חידה! מנשה המתורגמן לא היה בזמן שהאחים דברו הרהורי לבם כמובא ברש”י מב, כג.

הזוכה בהגרלה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה: טרם נפתרה!

אחר העיון במתי ספר ושום שכל מצאתי דדוקא שלא ידבר בו למצרים דשמא יעבידוהו וכו’ עיין הרא”ם סוף פרשת ויחי, אע”ג דלא הסכימה דעתו כל כך כי רבים הסכימו עמו בראיות מקראיות, אלא מרוב ענותנותו לא הסכים כ”כ, וכ”כ ר”ח בן עטאר בעל אור החיים דמה שאמר יוסף הוציאו כל איש הוא על זה, ומ”ש עוד גשו אלי הוא משום אזנים יש לכותל, וכן נראים דברי ר’ משה אלשיך למדייק בלשונו, וש”ה לי ראיות לדבריו כאשר היה האופן בתוך האופן מה תועלת להשחית דברי נועם אם לא על אוזן שומעת להבין. ולבל ימנע מעדת ישראל אור לא אחשך גם אנכי עיני, ולבי לומר על דעת אשר לא ישמעו אף כי רבה לא שמנה היא, דיוסף גמרינן דנולד מהול וכן לא ישוו מ”מ, ועוד דקמ”ל אף שאר אומות העולם לא סבירא להו פריעה, ועל ולא פרע כאילו לא מל ולפיכך הראם שהוא מהול, וה’ יצילנו מלומר בתורתו דבר שאינו ח”ו, כי שלחני לתקן ולא לעוות, וה’ יורנו דרך האמת והכתב והמכתב של בני אדם הכל ברצונו ל”א והשגחתו.

עוד י”ל דהמצרים לא מלו אלא בשנה שניה על כרחך לפיכך יתאחרו להתרפאת לא כן יוסף לכן הראם שהוא מהול דממה נפשך יותר המהול קודם למ’ ודוק והבן כל זה ותמצא אמת דבר, וע”ע הרא”ם על פסוק כי פי המדבר אליכם והזהר להבין בלשונו כ”כ עד גמירא ואם תשכיל שם תרוה צמאונך ברמו, ולענין טעמא שם תמצא סוף דבריו ואז יבינו העם.

(מחידושי הרש”י למהר”ש כרף זצ”ל)

טעם מנהגינו לומר פיוט יגדל’ בסוף תפילת ליל שבת

לשון מהר”י בעץ חיים ח”א דף ר”ל ע”א

הוא פיוט נחמד ובה מבואר י”ג עיקרי הדת אשר הניח הר”י אלבו בס’ העיקרים על כן אחר שהיעדנו בויכלו בחידוש העולם נהגו לומר פיוט יגדל אלדים בכל שבת ונכון להיות כל איש שור”ר בביתו בכוונה זו (חמ”י שם):

ומדבריו אלה למדנו ב’ דברים הא’ שאין לאמרו אלא אחר התפלה לסמכו אל ויכולו. שנית שאין לאמרו רק בשבת מטעם הנז’ כאן ודלא כאותם שמהפכים לאומרו קודם ברכו הראשון דערבית גם אומרים אותו ב”ט כשחל בחול ולא יתכן. וכ”ה מנהגנו ואני קבלתי מרבותי נ”ע לפי שידוע שתפלות החול מתעטפות ועולות בתפלת ליל שבת כנודע מהמקובלים ומדאגה מדבר פן ח”ו אירע מקרה אשר לא טהור ונזדמן חטא לידו בימות החול ועל כן אין בכח החוטא לעטוף תפלותיו דחול בתפלת שבת כי לרשע אמר אלדים מה לך לספר חקי על כן זאת העצה היעוצה מאת ה’ יצאה לומר יגדל כי בשנותו את טעמו לפני אבימלך נוסח זה הנה לשעה קלה נעשה צדיק בעדותו והודאתו ב”ג עיקרים ובוה יש כח וחיל לעלות תפלותיו דחול בהיותו מתקן המעוות:

ועל כן ראוי לאחר אמירת יגדל עד לאחר כל התפלה שכל הקהל נמצאים כולם לעת כזאת ובוה יזכו כולם כי אין דומה עדותו יחידי בינו לבין עצמו לעדותו ברבים גם ברב עם הדרת מלך. ושוב ראיתי הדבר מפורש להרב סדה”י שכ’ לומר יגדל אחר התפלה בנעימות ושמחה לכבוד היום והוא מכלל העונג ע”ש:

ודע כי קבלה בידנו שפיוט זה הוא מיוסד מהר”ר שלמה ק’ גבירול ז”ל וכמדומה לי שראיתי ג”כ בס’ הר”ר אליהו הבחור ז”ל שיחסה אליו יע”ש:

לעילוי נשמת
סעדיה בן מנצור ז”ל, רפאל בן סעדיה
ז”ל, משה בן סעדיה ז”ל, תנצב”ה

לזש”ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לרפואת
רדה בת עווד
תחי’ בשכחע”י

מהליכות אבותינו

נוסח פתיחת הכתובה

מפורסם לכול, נוסח פתיחת הכתובות שהם ברכות לחתן ולכלה, ופותרות במילים "בשם רחמן, בשם אשר לו הגדולה". ומובא בספר 'פירורים משלחן גבוה' מה שאמר הרב יחיא אלשיך זצ"ל עמ' קל"א בזה"ל:

אנחנו מתחילים כשקורין את הכתובה בלשון זה, "בשם רחמן, בשם אשר לו הגדולה" וכו'. יש עדות הטוענים, שרק הערבים מתחילים בזה.

אתמהא, וכי מפני שהערבים, רגילים לומר לשון זה, נאסר עלינו לומר כמוהם. ובלי ספק, (שהם העתיקו נוסח זה מאיתנו). עכ"ל.

ומרן הגר"י רצאבי בחיבורו 'טופס כתובות' עמ' י"ט כתב בזה"ל:

ודע, כי נוסח הפתיחה הזה, נמצא ברוב הנוסחאות שלנו ובהרבה תכאליל ישנות (ועיין לקמן בשער צילומי כתובות, מספר 3 ומספר 9, 10, 11). ושרשו קדום, שכן מצאתי במילואים שבסוף ספר מספי הגאונים דף רל"ח בשם כתי"י מהגניזה, בשעה מעולה, ועונה מהוללה, ושמחה וצהלה, וחדוה וגילה, מאל שוכן מעלה, לאדוננו נגידנו דוד הנגיד הגדול (נכד הרמב"ם?) נגיד עם סגולה, ולחתן ולכלה, ולכל הקהילה הנקהלה וכו'. בראשית ברא וגו' והארץ היתה וגו' ע"כ. וכן ראיתי פתיחות מעין אלו, בכתובות שנכתבו בכמה מארצות המזרח. עכ"ל ולענייננו, ויעויין שם עוד שהארץ מדוע לא חששו להזכרת שם ה' בכתובה.

עוד כתב שם בעמ' כ', שלנוי הכתובה נהגו הסופרים בתימן זה מאות שנים לכתוב פתיחה זו באותיות גדולות, ובפיוזר מעין צורת שירת הים בספר תורה. ע"כ. ע"כ ישכילו החתנים ליקח כתובות כמנהג אבותינו, ובפרט שיש שינויים הלכתיים בין כתובת יהודי תימן לשאר העדות, ואכמ"ל בזה.

מצוה לדבר בשבח החתן והכלה והחיתר להסתכל בכלה ערוך מתוך שע"ה אבה"ע ח"ו סי' ר"ו הל"א והעיני יצחק שם

מצוה לשבח את החתן, כדי לשמח את ליבו. וכן מטעם זה, מצוה לומר שהכלה נאה וחסודה (מלשון ותשא חן וחסד לפניו) וכדי לחבבה על החתן. ואף אם אינה נאה, אינו נחשב שקר, כי אפשר להבין שהכוונה נאה במעשים טובים וכדומה. ועוד לפי שאמרו חז"ל חן אשה בעיני בעלה. אך אסור להסתכל בפניה, כמו שאסור להסתכל בשאר נשים. כי אף-על-פי שעל-ידי ההסתכלות בכלה, יוכלו לשבח אותה ביותר ולחבבה על החתן כדלעיל, מכל-מקום עלולים לבוא לידי הרהור עבירה חס ושלום. ולא רק בשבעת ימי המשתה, אלא אפילו בשעת החופה אסור. ולכן מנהגינו לפני הכלה מכוסים או בבגד בלתי שקוף, ואינה מגלה אלא בחדר הייחוד ובעי"ת צנעא נהגו שאין פניה מכוסות כי שם כולה מכוסה מכף רגל ועד ראש כי היתה בחדר בפני עצמו וכדלעיל הערה כ"ח ד"ה ואגב, שלא לתת מכשול בפני רבים העומדים שם וכל שכן בזמנינו שגם בדרך הליכתה לחדר הייחוד, מצויים אנשים רבים סביבותיה. ועיין לקמן הערה רנ"א. וצריך למנוע גם מה שהתחילו לנהוג באיזה מקומות לגלות פניה מיד אחרי החופה, וחברותיה מתנשקות אתה. וגם נגרם על ידי זה הפסק גדול והיסח דעת מהייחוד שהוא גמר החופה, וכמ"ש בשו"ת אז נדברו חלק ח' סוף סימן ס"ה לבטל זאת. ובעין זה לגבי החתן, שיש הרוצים להתברך עתה מפיו (כמנהג האשכנזים וכדלעיל הערה ר"ל ד"ה וישנם) לפי שאין להם פנאי להמתין עד שיחזור מחדר הייחוד, שעכ"פ צריך לקצר. ועיין עוד לקמן הערה תרכ"א ד"ה וכשיצא, לגבי מחול עם החתן קודם הייחוד. ובהערה תרכ"ז ד"ה וכן, ולעיל הערה רי"ז ד"ה ועוד, ובפרט שמצויים שם אנשים בלתי מהוגנים וגם שמעתי שלכלות מצד עצמן נוח בכך שיהיו פניהן מכוסים ממש, כיון שהן מתביישות מרוב הציבור העומדים שם, וכל שכן כשהן שותות מן הכוס. וכן שנינו בפסחים דף פו. ובמפרשים שם שהכלה רשאית להפוך את פניה באכילת קרבן פסח, מפני שהיא בושחה. אבל מותר להסתכל בבגדיה ובתכשיטים שעליה וומסתברא דמכל מקום אם נודף ממנה ריח טוב, אסור להריח כבשאר בושם של עריות וכדלעיל התם בהלכות ריחוק מן העריות סעיף ד'. אבל על עיקר הדבר לכאורה אין להקפיד ולמנוע, כי אדרבה מצונו שדרשו חז"ל על פסוק וככלה תעדה כליה (ישעיה ס"א, ז) מה כלה זו ריחה נודף, כך ישראל ריחם נודף והולך בכל העולם, כמובא במדרש הגדול פרשת נצבים דף תרנ"ה על פסוק אם יהיה נדחך (דברים ל, ד) יעו"ש. וביומא דף לח. איתא שמעולם לא יצאת כלה מבושמת מבתיים של בית אבטינס, שלא יאמרו ממעשה הקטורת מתבשמן יעו"ש, הרי פשוט ששאר כלות יוצאות מבושמות. ויתכן שאפשר לדחות דבזמנם שאני כדלעיל הערה ר"ד ד"ה ואין, ובהלכות שבעת ימי המשתה סימן ר"ז הערה כ"ז ד"ה הגם. וליכא למימר כי ריחה נודף כשהיא אצל חתנה דוקא, שאם כן הלא גם בשאר נשים כך הוא. אך אולי יש לדחות שהכוונה בזמן שהיא בין הנשים דוקא. וכן הא דיומא בזמן שיוצאת עם הנשים, שלא תאמרנה הנשים וכו', וצ"ע. אגב ראיתי עתה במעם לועז פרשת דברים דף נ"ח דנקט בלישניה שלא תצאנה הנשים כשהן מבושמות במיני בשמים הרבה יעו"ש, וצ"ע כי במקורו שהוא בראשית חכמה פרק דרך ארץ משמע אפילו מעט, כי כתוב שם סתם שלא תצא כשהיא מבושמת מפני שריחה נודף יעו"ש. ואולי הרבה דקאמר המעם לועז, היינו כשהוא נודף, נמצא שאין חיתר אלא כשאינו נודף. ועל כל פנים להריח בכוונה לענ"ד פשוט טפי שאסור מדינא וכדקאמרן, שהרי לא שייך בזה הטעם כדי לחבבה על בעלה כמו בתכשיטין ובשיערן, או בשערה ואם הוא מגולה, אם כוונתו לשבחה ולחבבה, כיון שדברים אלו אינם מביאים כל-כך לידי הרהור. אמנם המחמיר גם בהם, תבוא עליו ברכה:

לרפואת ולזווג הגון הרה"ג יחיאל בן יוסף גרפי בשכחע"י

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב יחיא בן משה קרוזאני זצ"ל נולד בצנעא בשנת ה'ת"נ. שימש כדין בבית הדין בצנעא. גם היה סופר המעתיק ספרים. נפטר בצנעא בשנת ה'תכ"ה. תנצב"ה

תמונות ששוות אלף מילים

התודה...

הברכה...

לידידנו היקרים והאהובים, המשמחים אלהים ואנשים, ותרמו סופגניות לחלק לתלמידים, וחפצים בעילום שמם יה"ר שיתמלאו כל משאלות לבם לטובה, ויזכו תמיד להיות מן העתנים, בשפע רב ללא גבול ומיצרים, ותשרה הברכה בביתם, ברוחניות ובגשמיות לעולמים, ויזכו שכל נדבותיהם הטובים יהיו במסתרים, אפי"ר

הערות הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: e0504150896@gmail.com

תפארת בנים

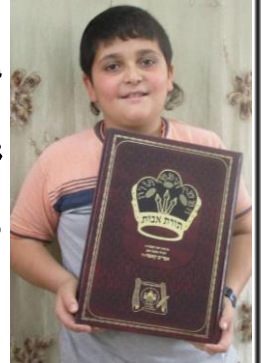
כיתה ד' חוגגים סיום משניות מסכת יומא. יה"ר שיזכו לברך על גמרה של תורה

מבצע לומדים בהתמדה, בבית ובתלמוד תורה אשר מתקיים בתקופה זו לכל תלמידי הכיתות, זכו בהגרלה בפרסים סט חומשים גדולים תורת אבות התלמידים המתמידים

אברהם עמר נ"י כיתה ה' יהודע נהרי נ"י כיתה ד' שמעון ססה נ"י כיתה ד' אשריכם תלמידי חכמים... עדיכם לגדולות..

בדרכיהם אתהלך...

ממה באה הישועה?

הר"ר אברהם אלשיך בנו של רבי שלום, היה בקי בנגלה ובנסתר, ובעל קבלה מעשית, רופא ומברך חולים והיה אומר איזה רפואה או איזה משחה לעשות, ועשה הרבה נפלאות. מספרים, שתמיד כל זמן שרבי אברהם לא היה נמצא בבית, היו נותנים לרבי שלום בנו להתפלל על החולים. פעם אחת באו אצלו להתפלל על חולה אחד, ולא היה ר' אברהם בבית. נתנו לרבי שלום בנו, להתפלל על החולה. התפלל עליו ואמר להם, שיעשו לו רפואה פלונית והוא יחלים. הלכו ועשו לחולה את הרפואה ולא החלים. חזרו ובאו אצל ר' אברהם, ברך את החולה, ואמר להם שילכו ויעשו לו את אותה הרפואה, שאמר בנו רבי שלום. אמרו לו, כבר אמר לנו בנך ר' שלום. אמר להם עתה אברהם אומר לכם. הלכו ועשו לו הרפואה והיא והועילה.

ופעם אחת היתה עצירת גשמים, התפללו ועוד לא נענו. הודיעו בי"ד לבתי כנסיות, שביום שבת במקום הלימוד שלפני תפילת מנחה, יקראו תהילים. רבי אברהם בביהכ"נ שלו, קרא כרגיל השיעורים שלומדים, בזהר וברש"י ובשולחן ערוך ועוד כמו תמיד. הלכו ואמרו לרבני ביה"ד, שהר"ר אברהם, אומר את השיעור כרגיל בכל שבת. שלחו אליו רבנים לביהכ"נ לומר לו, השעה צריכה לכך לומר תהילים, ולשפוך שיחם שיפקדו בגשמי אורה. ענה להם רבי אברהם, "רש"י מא יקטע אלמטר" [פירוש, רש"י לא עוצר הגשמים]. והוסיף, אני מבקש שיהיה שלום של אמת בין הרבנים, ואז הגשם יבוא, ואם תשבו ונמשיך את השיעורים, ה' ירחם. בשבת במנחה, היה רגיל להזמין את בנו רבי שלום לפתוח ס"ת. אותה שבת פתח הוא בעצמו את הס"ת, והיה מאריך בפסוקים, וכשהגביה את הס"ת והראה לציבור איפה קורין, ואמר פסוק "וזאת התורה", האריך בו עם הרבה ניגונים וכוונות. ותיכף נשבה רוח חזקה מאד, והשמים התקדרו בעבים, ויהי גשם גדול.

(דבינו יחיא אלשיך מעשהם של צדיקים עמי ט')

לזש"ק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזש"ק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה